

Vooraf Kaatje was heel onrustig. Ze bleef maar woelen en draaien in haar bed en kon de slaap niet vatten. Ze zag in haar verbeelding Dirck en Jelle in het donker al sluipend tussen struiken een tentenkamp naderen, waar wel honderden Franse soldaten rondliepen. Plots flakkerde de rode gloed van een kampvuur op en zag ze duidelijk, roodgloeiend het gezicht van Dirck vlakbij. Ze schrok wakker, hapte naar adem en blies met een lange zucht de spanning uit haar lichaam. Ze draaide zich terug op haar zij en trok de deken wat hoger. Ik moet hier toch wat rustiger bij blijven, dacht ze. Maar wie weet hoelang blijven ze weg. Het kan weken duren vooraleer ze terug zijn. Misschien krijgen ze ginder in Râches of in Rijsel nog een andere opdracht. Maar het zijn twee dappere jongens en zeker niet dom, ze zullen wel voorzichtig zijn. En Dirck met zijn boog, die raakt van op dertig meter een strohalmpje als hij wil. Nou, dat is misschien iets overdreven, maar toch. En ik heb Jelle toch zien oefenen met zijn zwaard, hij kan daar erg goed mee overweg. Nu, het is ook niet de bedoeling dat ze in een gevecht belanden. Ze moeten alleen van op een afstand gaan spioneren. Ik help ondertussen hier op de boerderij en tussendoor kan ik zelf nog wat oefenen met mijn kruisboogje. Eens ze verslag hebben uitgebracht, zijn ze waarschijnlijk vlug terug. Ze voelde zich al wat rustiger. En na een poosje viel ze dan toch in slaap.

De volgende dag ging alles heel snel. Er werd al een extra vers brood gebakken om mee te nemen. De jongens keken hun bogen na. Ze voorzagen zich elk van een koker met twintig pijlen en een extra pees en ze bestudeerden de kaart nog eens. Arthur inspecteerde de paardenzadels en gaf de beestjes wat extra voer. Hij had van Marie ook nog raapjes moeten halen, want Marie was niet van haar idee voor een stoofpotje af te brengen. Zij had er ook nog voor gezorgd dat er tegen de avond voor elk een flinke kop soep klaarstond. Ze had daartoe van varkensvlees een goeie bouillon getrokken. Een voedzaam soepje was dat. Samen met een flink stuk brood en een dikke plak spek, zouden de jongens die avond goed voorzien zijn.

Ze zouden al vroeg in de ochtend vertrekken. Dus werd ook al de proviand voor de tocht klaargezet: brood, vier raapjes, dunne plakjes gedroogd en gezouten vlees, vier appels en voor elk een keukenmes. Alles werd in de lederen zaddeltassen gedaan. De twee lederen waterzakken zouden ze 's ochtends vullen.

Als alles die avond klaar was, bleven ze nog even samen rond de tafel zitten. Maar het bleef vrij stil. Ieder was in eigen gedachten verzonken, niemand had het gevoel dat hij veel te zeggen had of had zin om over koetjes en kalfjes te kletsen. Het was ook beter dat ze allemaal vroeg naar bed gingen, zodat ze goed zouden uitgerust zijn.

12. *Op weg*

Elf juni. In de vroege ochtend, nog maar pas half vijf, verdrong al een beetje lichtschijnsel de duisternis van de nacht. De haan kraaide. Iedereen was er letterlijk als de kippen bij om uit bed te springen. Arthur ging direct de paarden nog wat bijvoederen. Marie warmde haar stoofpotje op en sneed dikke hompen brood. Kaatje liep naar het kippenhok om de eitjes te roven. Die gingen ze bakken tot een dikke eierkoek om in plakken tussen de hompen brood te leggen. Dat zou een lekkere picknick worden.

Jelle en Dirck waren wat rustiger opgestaan. Ze overliepen nog even het lijstje van wat ze moesten meenemen. Tegen de tijd dat ze in de keuken kwamen, rook het er lekker naar stoofpot met raapjes, knoflook, uien en gebraden worst.

‘Hebben jullie nog lekker geslapen?’ vroeg Marie en ze schoof hun elk een kom met stoofpot voor.

‘Ja, dat valt wel mee hoor,’ zei Dirck. ‘Dit is wel een kloek ontbijt zeg!’ voegde hij er bedachtzaam aan toe. ‘Dank je.’

‘Het wordt tijd dat we kunnen vertrekken,’ zei Jelle, ‘of ze mogen ons hier buitenröllen!’

Marie zwaaide dreigend met haar pollepel. ‘Tegen dat jij in Frankrijk bent, zal je mijn keuken wel al missen!’

‘Je weet toch hoe lekker ik jouw stoofpotjes vind,’ glunderde Jelle.

Kaatje legde de plank met haar met ei gevulde broodplakken op tafel. ‘Ik heb dit nog gauw voor jullie gemaakt. Lekker voor onderweg.’ Ze stopte het stapeltje in een linnen zak.

‘Lief van je Kaatje. Lekker!’ glimlachte Dirck.

‘Ja, lekker,’ vond ook Jelle. ‘Nog een kiloetje erbij. Straks kan het paard ons niet meer dragen!’

Kaatje wierp hem een boze blik toe. Maar dan schoten ze allen in de lach.

Ze vouwde haar armen en zuchtte. ‘Ik ga jullie toch missen. Ik hoop dat je vlug terug bent.’

‘We moeten toch zeker op twee weken rekenen, denk ik,’ zei Dirck. ‘Op terugweg moeten we ook nog langs Rijsel om verslag uit te brengen.’

Op dat moment kwam Diederick Cantecleer binnen. Hij had een gevlochten vierkant mandje met deksel bij zich en een opgerolde landkaart. ‘Hebben jullie

goed geslapen? Klaar om te vertrekken?’ vroeg hij. ‘Vergeet jullie kaart niet.’ Hij legde de kaart op tafel.

‘We zijn blij met deze opdracht, hé Jelle!’ zei Dirck enthousiast.

‘Ja hoor, we zijn er klaar voor!’ antwoordde Jelle.

Cantecleer hield het rieten mandje omhoog. ‘Hierin zit een postduif! Als jullie veilig aangekomen zijn, stuur ze dan terug met een berichtje.’

‘Dat is een goed idee!’ riep Kaatje opgewekt. ‘Zo weten we of alles oké is met jullie.’

‘Hou het beestje wel zo goed mogelijk verborgen,’ waarschuwde Cantecleer. ‘Van iemand die met een postduif rondtrekt, weet men dat die een belangrijke opdracht heeft. Nou ja, maak jullie ook niet té ongerust. Hier is nog een klein zakje graan. Ze moet ook eten hè.’

De jongens hun buikjes waren ondertussen stevig gevuld. Arthur was al klaar met het zadelen van de paarden. Hij stond met de twee bruine merries op het binnenhof. Langs zij de flank van elk paard hing een langwerpige stoffen zak waarin de bogen zaten. Ze waren met twee riempjes aan de zadels vastgemaakt. Achter de zadels hingen ook de lederen tassen en de waterzakken. Daar droeg Jelles paard ook nog de juten rol met het laken erin en een dekenrol.

Ze namen in de keuken afscheid met welgemeende handdrukken en warme omhelzingen. Jelle en Dirck namen hun bruine wollen kapmantels van de haak aan de muur en liepen naar buiten.

Iedereen ging rond de twee paarden en de jongens staan. Het duivenmandje werd met een riem vastgemaakt aan Dircks dekenrol, achter het zadel.

De zon was in het oosten al op. Het liep tegen vijf uur dertig aan. Hoog tijd om te vertrekken.

‘Oké, daar gaan wel!’ zei Dirck opgewekt.

‘Voor haard en vaderland!’ glimlachte Jelle.

Ze namen de teugels.

‘Jullie krijgen nog een kus van mij!’ riep Kaatje. Ze omhelsde hen een voor een en gaf hun een dikke kus op de wang.

‘Niet ongerust zijn,’ zei Dirck, ‘we komen gauw terug.’

Ze hesen zich het zadel in.

‘Wees voorzichtig!’ riep Arthur nog.

‘Als jullie er gewoon voor zorgen dat je niet te veel opvalt, komt alles in orde,’ zei Cantecleer. Hij gaf zijn zoon een kus en Jelle een flinke handdruk. ‘Pas goed op elkaar!’